

Mesélek Nektek

2,5 dioptria

Láttatok már olyan gyereket, akinek az egyik szeme le van takarva? Hát ilyen szemüveget kellett (volna) hordanom kiskoromban, csakhogy én legtöbbször a babakocsimban toltam, amiből kiesett és elveszett, amikor már a másodikat is elhagytam, az Anyám bemérgesedett és visszavitt a szemorvoshoz. Hát-hát – mondta az orvos – ha a gyerek nem szívesen hordja a szemüveget, akkor nincs rá szüksége, hagyjuk őt békén! Többet nem kellett szemüveget viselnem. Igen ám, de azoknak a gyerekeknek akik ilyen letakarásos módszerrel javítják a szemét, azoknak a jó szeme van letakarva és a rosszat kényszerítik, illetve az agyát próbálják rávenni arra, hogy tanuljon meg látni! (Valami ilyesmi!) Nem lesz baj - folytatta a professzor, legfeljebb nem lehet jogosítványa a gyerekeknek. (Azt nem tette hozzá, hogy „hivatásos”!)

Amikor iskolába kerültem, derült ki „hivatalosan”, hogy a jobb szemere alig látok, mindenki ájudozott..... engem azonban nem érdekelt és Anyámat sem, így maradtam!

Származott bajom ebből a félig nemlátásból, de nem nagyon érdekelt, lett jogsim is, igaz nem nagyon vezettem, mert a térlátással valóban sok bajom volt. Szemüveget is viseltem, mert romlott a látásom szóval így éldegéltem kb. 74 éves koromig, amikor észrevettem, hogy egyetlen szemüvegemmel sem látok jól! A távol látó nélkül, jobban láttam az Erkel Színházban a feliratokat a kijelzőn, mint szemüveggel! Ha varrtam akkor a progresszív okulárém nem volt elég, de már a képernyő nézegetéshez sem volt jó!

Egyik vásárlásunk alkalmából levettem egy 2,5 dioptriás „szemüvegnek látszó” tárgyat az állványról felpróbáltam és kiválóan láttam vele. No csak! Igaz, hogy tiltják a szemészek az ilyen kis vacak cucc viselését, de én nagyon jól láttam vele, megvettem. (És használtam!)

- . -

Kórházi kezelőorvosom, azt tanácsolta, hogy nézessem meg az általuk nem figyelt alkatrészeimet! (Szív, láb, szem.) Jó? Jó! Sorban bejelentkeztem, szívgyógyász, ortopédus azt írták, hogy tökéletes vagyok! Maradt a szemészet!

Szemészet, de nem olyan egyszerű ám. Telefonon elvben lehet, de gyakorlatban nem, oda kell menni. Bejelentkezés, időpont, kivárás, és akkor...

Amíg váraкоztam, azon gondolkodtam, hogy mit mondjak az orvosnak miért jöttem? Cukorbetegség 20 éve, mondjuk elég indok, de én jól látok, hát akkor legyen az, hogy minden meglévő szemüvegem rossz kérek másikat! Egyébként meg azt vettem észre, hogy amennyivel javult a távolra látásom, annyival romlott a

közel látásom. Ez a gyakorlatban azt okozta, hogy csak közelre kellett elővennem egy régi szemüvegemet, az utcán csak napszemüvegnek hordtam a progresszívet. Ezeket mind el fogom mondani, majd meglátjuk. Vittem a szemüvegeimet is.

Alaposan megvizsgált, az egyébként rendkívül aranyos, csinos, kedves kis doktornő, Andrea. Biccentgett, hát jó, ez nem annyira, de nincs baj. Egy kis szürke hályog mind a két szemem, de nem baj, még! Na jó, akkor menjen el egy szem UH-ra, hogy legyen egy kiindulási alapunk, és jöjjön vissza három hónap múlva kontrollra. De mi lesz a szemüvegeimmel? Nevet: Ja, bocsánat azt elfelejtettem. Akkor jöjjön vissza 1-jén, jó? Jó!

1-jén már vittem a szem UH leletemet, de már nem vittem a szemüvegeimet, minek úgylis rosszak már. Az UH leletem kiváló, semmi baja a szememnek!

Akkor nézzük a szemüveget! Így jó? Hát... És így? Ez jó! Nem inkább a másik? Bocsánat nem tudom! No akkor nézzük újra....így a vizsgálat. Kisvártatva befejezte, hátra gurította magát a széssel, rám nevetett és ezt mondta:

Akkor most szépen elmegy egy DM-be (dehogyan megyek már megbeszéltem kint az optikussal...) és vesz magának egy csinosabb fajta 2,5 dioptriás olvasó szemüveget!

Leestem a székről! Komoly? Komoly! Az ilyen szemüvegeknek a lencséje kiváló, csak a kerettel szokott baj lenni, mert az esetleg nem egyezik a szemtávolsággal, de Önnek tökéletes lesz, mert az értéke 6,3 a DM szemüvegé, meg 6,4, tehát alig van eltérés, és augusztus 20. után jöjjön vissza kontrollra.

Akkor legálisan hordhatom a véletlenül vett 2,5 dioptriás szemüveget olvasáshoz és képernyő nézegetéshez, más szemüvegre nincs szükségem! Hurrá!

2018. 06. 01.

